



ЗВІТ

**за результатами експертного
обговорення питання
реформування закладів
соціальної реабілітації дітей**



Цей звіт виготовлено за підтримки Представництва Дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ) в Україні. Думки, висловлені в публікації, є позицією авторів і необов'язково відображають політики та погляди ЮНІСЕФ та Міністерства юстиції України.

ЗВІТ

**за результатами експертного
обговорення питання
реформування закладів
соціальної реабілітації дітей**

КИЇВ, ЧЕРВЕНЬ 2019

24 червня 2019 року в Міністерстві юстиції України було проведено експертне обговорення питання реформування закладів соціальної реабілітації дітей.

МЕТА ОБГОВОРЕННЯ

Розгляд існуючих проблем у діяльності шкіл та професійних училищ соціальної реабілітації, приймальників-розподільників для дітей і спільна підготовка альтернативних варіантів їх вирішення.

АУДИТОРІЯ

Загальна кількість присутніх – 9 осіб, серед яких **1 особа – модератор, 8 осіб – безпосередні учасники**.

Цільова аудиторія – представники Департаменту з питань правосуддя та національної безпеки Міністерства юстиції України, Директорату дошкільної та шкільної освіти і Директорату професійної освіти Міністерства освіти і науки, управління ювенальної превенції Департаменту превентивної діяльності Національної поліції України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, експерти з питань захисту прав дитини.

КРИТЕРІЇ ВІДБОРУ УЧАСНИКІВ

Належність до зацікавлених сторін з урахуванням їх інтересів, потенційного впливу на реалізацію поставлених завдань, участі в законотворчості та можливостей актуалізації питань захисту прав дитини.

УМОВИ ПРОВЕДЕННЯ ОБГОВОРЕННЯ

На обговорення експертам було винесено три блоки питань:

Перший блок: проблеми в існуванні спеціальних закладів соціальної реабілітації дітей-правопорушників, які не досягли віку кримінальної відповідальності.

Другий блок: можливі альтернативи існуючим закладам соціальної реабілітації для дітей, які через тяжкість чи системність правопорушень потребують тривалої реабілітації в умовах нагляду.

Третій блок: потреби у реформуванні приймальників-розподільників.

Практична частина полягала в обговоренні плану дій щодо підготовки варіантів реформування діяльності шкіл та професійних училищ соціальної реабілітації, приймальників-розподільників для дітей відповідно до висловлених пропозицій.

УЗАГАЛЬНЕННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ОБГОВОРЕННЯ

I. ПРОБЛЕМИ В ІСНУВАННІ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ СОЦІАЛЬНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ ДЛЯ ДІТЕЙ- ПРАВОПОРУШНИКІВ, ЯКІ НЕ ДОСЯГЛИ ВІКУ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Усі учасники заходу визнають наявність істотних проблем фінансового, організаційного, кадрового та іншого характеру у діяльності діючих школи та професійного училища соціальної реабілітації.

ЗАПИТАННЯ Якою є ситуація щодо наповнення, часу тримання, штатної чисельності персоналу, фінансування вказаних закладів?

На думку учасників фокус-групи, не зважаючи на значне скорочення кількості закладів соціальної реабілітації для дітей-правопорушників, щодо яких застосовано примусові заходи виховного характеру,

2012 рік:
11 шкіл – 247 дітей
3 професійні училища – 254 дитини

на даний час кількість поміщених до діючих двох закладів дітей не виправдовує зусилля на їх утримання.

Так, у Комишуваській школі та Макіївському училищі утримується по **10** дітей, направлених на строк від **1** до **3** років, при значній штатній чисельності персоналу (до **60** осіб), фінансових затратах **5–6** млн грн на рік для забезпечення мінімальних потреб на утримання відповідної категорії дітей-правопорушників.

У **2017** році Міністерством освіти і науки відповідно до своїх повноважень було прийнято рішення про реорганізацію (лікві-

дацію) Професійного училища соціальної реабілітації м. Охтирки (для дівчат) через відсутність вихованок, оскільки протягом **2016–2017** років судами не приймалися рішення про застосування примусових заходів виховного характеру щодо дівчат. Проте у **2019** році набрало чинності одне таке рішення суду щодо дівчини, і Міністерство освіти і науки розробило проект постанови Кабінету Міністрів України «Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 13 жовтня 1993 р. № 859», яким передбачено можливість утримання в одному закладі освіти (школі соціальної реабілітації чи професійному училищі соціальної реабілітації) хлопців та дівчат.

Існуюча тривалий час Комишуваська школа у смт Комишуваха Оріхівського району Запорізької області зберігає можливості для утримання більшої кількості дітей. Макіївське училище соціальної реабілітації ім. А. С. Макаренка було переміщено з м. Макіївки Донецької області в смт Балахівка Петрівського району Кропивницької області у приміщення Балахівської

школи соціальної реабілітації. Розміщення цих закладів у сільській місцевості певною

мірою ускладнює підбір кваліфікованого персоналу.

ЗАПИТАННЯ Які категорії вихованців перебувають у цих закладах?

До всіх дітей судами було застосовано відповідний вид примусового заходу виховного характеру за вчинення суспільно небезпечних діянь у зв'язку з недосягненням віку кримінальної відповідальності.

Тобто суб'єктів кримінальної відповідальності, звільнених від кримінальної відповідальності або від покарання із застосуванням примусових заходів виховного характеру, в школі і училищі соціальної реабілітації немає.

До школи діти були направлені за вчинення крадіжок.

В училищі категорії дітей різні.
З них направлено

на 3 роки:

за вбивство при обтяжуючих обставинах – 1,
за незаконне заволодіння транспортним закладом і крадіжку з обтяжуючими обставинами – 1;

на 2 роки:

за грабіж і крадіжку – 1,
за грабіж, крадіжки, вимагання,

шахрайство – 1,
за крадіжки (ч. 3 ст. 185 КК України) – 2;

на 1 рік:

за крадіжки (ч. 3 ст. 185 КК України) – 2,
з яких 1 дитина з терміном перебування до 27 червня;
за крадіжку без обтяжуючих обставин – 1,
за шахрайство без обтяжуючих обставин – 1.

Звертають на себе увагу два останніх рішення, відповідно до яких дітей було поміщено до училища за вчинення суспільно небезпечних діянь середньої і невеликої тяжкості, що не видається пропорційним вказаному примусовому заходу.

На фокус-групі озвучено ухвалу суду щодо дитини, направленої до училища за суспільно небезпечне діяння середньої тяжкості, в якій мотивація суду щодо саме такого рішення не виглядає достатньо аргументованою. Це може свідчити про відсутність достатнього врегулювання оціночних підходів до вирішення питання щодо необхідних і достатніх для виправлення дитини заходів.

ЗАПИТАННЯ Як оцінюються ефективність виховних заходів, якість освіти, ступінь обмеження свободи пересування, занять, спілкування, умови проживання тощо?

У цих закладах освіти створено умови для життя, навчання, у тому числі за індивідуальними програмами, для виховання дітей та підлітків, професійної підготовки, є можливість проведення пізнавальних екскурсій.

Водночас більш вагомим завданням є соціальна реабілітація. Але враховуючи

те, що ці заклади освіти за своєю суттю є закладами «закритого типу», вони не повною мірою відповідають моделі, за якою діють подібні заклади в Європі, та тим стандартам, які мають застосовуватися для соціальної, реабілітаційної і психологічної допомоги дітям та підліткам, які вчинили правопорушення та злочини, вживали наркотики, алкоголь, ухилялися

від навчання, є схильними до асоціальних вчинків.

Учасники фокус-групи відзначали невластивість виконання таких функцій для Міністерства освіти і науки і відсутність належної координації з Міністерством соціальної політики і Міністерством охорони здоров'я.

Обмеження у вільному пересуванні вихованців і спілкуванні фактично прирівнюють ці заклади до каральних, а не виховних.

Правила ООН, що стосуються захисту неповнолітніх, позбавлених волі, указують на те, що обмеження або позбавлення контактів із сім'єю з будь-якою метою мають бути заборонені.

Зауваження загального порядку **№ 24 (CRC/C/GC/24)** Комітету ООН з прав дитини «Права дітей в ювенальній юстиції» (на заміну Зауваженням загального порядку **№ 10 (2007)**):

«106. ... Кожна позбавлена волі дитина має право підтримувати зв'язок зі своєю сім'єю через листування і візити. Для полегшення можливості відвідувань дитину потрібно помістити в установу якомога ближче до місця проживання його сім'ї. Виняткові обставини, які можуть обмежити цей зв'язок, слід чітко обумовити в законі, і їх не можна полишати на розсуд компетентних органів.

108. Комітет підкреслює, що у всіх випадках позбавлення волі треба дотримуватися, зокрема, наступних принципів і правил: ...

– персонал установи повинен заохочувати і полегшувати часті контакти дитини із зовнішнім світом, включаючи спілкування з його/її сім'єю, друзями та іншими особами чи представниками організацій з надійною репутацією, і можливість для відвідування дому і сім'ї».

Однак Положення про школу соціальної реабілітації, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 13 жовтня 1993 р. № 859 (у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 8 серпня 2012 р. № 734), містять іншу норму:

«Відвідування учнів (вихованців) батьками або особами, що їх замінюють, іншими родичами допускається з дозволу директора школи або особи, яка його заміняє».

Тільки у разі смерті, тяжкої хвороби батьків учня (вихованця) або осіб, що їх замінюють, інших родичів чи інших непередбачених обставин адміністрація школи може надавати учню (вихованцю) короткочасну відпустку строком на п'ять днів, не враховуючи часу на проїзд, у супроводі спеціально уповноваженої особи, яка призначається наказом директора школи.

Положення про професійне училище соціальної реабілітації містить аналогічні норми.

На погляд експертів, це є істотним обмеженням прав дитини, що суперечить міжнародним стандартам тримання неповнолітніх. Дотримання цієї норми призводить до того, що побачення дітей із близькими повністю залежить від керівника закладу освіти, який може не дозволити цього.

ЗАПИТАННЯ

Які існують проблеми з нинішньою відомчою приналежністю вказаних закладів?

Учасники фокус-групи зазначили, що Міністерство освіти і науки у **2016** році вже

розробляло проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих

актів України щодо забезпечення дотримання прав та вдосконалення роботи з неповнолітніми правопорушниками», яким передбачалася ліквідація училищ і шкіл соціальної реабілітації. На даний час на розгляді Верховної Ради України перебуває законопроект «Про повну загаль-

ну середню освіту», прийнятий за основу 30 травня 2019 року, який виключає школу соціальної реабілітації з переліку типів спеціальних закладів освіти, що забезпечують здобуття повної загальної середньої освіти на певному рівні.

II. МОЖЛИВІ АЛЬТЕРНАТИВИ ІСНУЮЧИМ ЗАКЛАДАМ СОЦІАЛЬНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ ДЛЯ ДІТЕЙ, ЯКІ ЧЕРЕЗ ТЯЖКІСТЬ ЧИ СИСТЕМНІСТЬ ПРАВОПОРУШЕНЬ ПОТРЕБУЮТЬ ТРИВАЛОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ В УМОВАХ НАГЛЯДУ

ЗАПИТАННЯ

Якою може бути приналежність альтернативних закладів соціальної реабілітації для дітей, які через тяжкість чи системність правопорушень потребують тривалої реабілітації в умовах нагляду?

Учасники фокус-групи вважають, що з урахуванням важливості саме соціальної реабілітації дітей, відповідних рекомендацій міжнародних експертів, зокрема Голови Комітету ООН з прав дитини Ренати Вінтер до законопроектів «Про правосуддя, дружнє до дитини», такі заклади мають бути у сфері інтересів Міністерства соціальної політики, за умови координації зусиль з іншими відомствами.

До ризиків такого варіанту належать передбачувана незгода керівництва цього Міністерства, відсутність кадрового забезпечення, фінансування. Ураховуючи можливість введення в дію нових норм про альтернативні заклади через певний час, потрібно протягом перехідного періоду забезпечити підготовку персоналу, перенаправити фінансування цих закладів чи єдиного закладу у проекті Державного бюджету.

ЗАПИТАННЯ

Які категорії дітей можуть направлятися в альтернативні заклади?

На думку учасників фокус-групи, в законі слід прямо вказати категорії дітей, яких можливо направляти в такі заклади, урахувавши більш суворі умови такого виду примусових заходів виховного характеру. Це можуть бути лише діти, які вчинили суспільно небезпечні діяння, що відносяться до тяжких чи особливо тяжких, чи які неод-

норазово вчиняють менш тяжкі суспільно небезпечні діяння.

Щодо дітей, які є суб'єктами кримінальної відповідальності і можуть направлятися в такі заклади при звільненні від кримінальної відповідальності за злочини невеликої тяжкості і необережні злочини середньої

тяжкості або від покарання за злочини невеликої тяжкості і середньої тяжкості, висловлена пропозиція скасування застосування примусових заходів виховного

характеру на користь застосування виведення із системи кримінального правосуддя на досудовій стадії, що буде більш ефективним.

ЗАПИТАННЯ Яким може бути порядок прийняття рішень про поміщення дітей в такі заклади?

Під час обговорення висловлено сумніви щодо доцільності та обґрунтованості пропозиції в законопроекті про надання прокурору права при закритті кримінального провадження у зв'язку з недосягненням дитиною віку кримінальної відповідальності визначати вид позасудового заходу, у тому числі направлення в заклади соціальної реабілітації. По-перше, вид заходу

має визначатися на підставі оцінки ризиків, для чого слід прийняти норми про такі повноваження органів пробації, по-друге, право приймати рішення про застосування певного заходу надати мультидисциплінарній команді з можливістю його оскарження до суду. Висловлювалася думка і про прийняття такого рішення суддею.

ЗАПИТАННЯ Якими можуть бути альтернативні заклади?

Учасники обговорення погодилися з тим, що пропозиція в законопроекті про об'єднання приймальників-розподільників, школи і училища в центри соціальної реабілітації не є реальною через різну кількість та територіальну розмежованість закладів. Створення їх на базі приймальників-розподільників з урахуванням невеликої кількості дітей на даний час і пропозиції про обмеження їх категорії може призвести до тримання в таких закладах лише однієї дитини в ізоляції. Як уже згадано про рішення суду щодо дівчини, вона уже має опинитися в училищі без спілкування з ровесницями.

Більш реальною є пропозиція про створення єдиного центру соціальної реабілітації, бажано не в сільських умовах, де існуватиме проблема з кадровим забезпеченням персоналу, а в одному з міст центральних областей, що полегшить можливості відвідування дітей родичами. До того ж пропонується узаконити право дітей не тільки на відвідування їх родичами, а й на відвідування дому і зустрічі з сім'єю, що не повинно ускладнюватися віддаленістю закладу.

До ризиків такого варіанту відноситься необхідність облаштування нового закладу, що викличе потреби відповідного фінансування і кадрового забезпечення. Ці проблеми можуть бути вирішені за перехідний період шляхом економії коштів на утримання наявних закладів, які будуть ліквідовані, і перенаправлення фінансування, а також кадрового конкурсу.

- Крім того, виникає питання можливості утримування в одному закладі дітей не тільки різної статі, а й різного віку, проти чого раніше висловлювала заперечення Генеральна прокуратура України. У такому випадку необхідно визначити такі умови перебування, які б виключали можливість негативного впливу одних вихованців на інших.
- Щодо висловленої пропозиції введення пробації для дітей у віці від **11** до **14** років замість направлення в заклад соціальної реабілітації зауважено складність застосування таких заходів для жителів переважної більшості населених пунктів, де відсутні органи пробації.

- При обговоренні варіанту розміщення дітей в патронатні сім'ї відзначено, що патронат не розвивається через відсутність сімей, які бажали б займатися такою діяльністю.
- Було висловлено також пропозицію щодо розміщення дітей до малих групових будинків, однак затверджене постановою Кабінету Міністрів від 31 жовтня 2018 р. № 926 Примірне положення про малі групові будинки передбачає їх заснування лише за бажанням місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, до того ж для дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, в тому числі дітей з

інвалідністю, що є несумісним з дітьми-правопорушниками.

Щодо освітніх потреб – у випадку відвідування поміщеними в заклад соціальної реабілітації дітьми-правопорушниками із серйозними проблемами поведінки загальноосвітньої школи за місцем перебування закладу існують ризики конфліктів між ними і місцевими учнями та несприйняття такого сусідства їх батьками, а відтак негативне ставлення до дітей. Тобто з урахуванням ще й різного віку поміщених до закладу дітей видається можливим лише індивідуальне навчання зі штатними вчителями чи залученими із місцевих шкіл.

III. ДОЦІЛЬНІСТЬ РЕФОРМУВАННЯ ПРИЙМАЛЬНИКІВ-РОЗПОДІЛЬНИКІВ ДЛЯ ДІТЕЙ

ЗАПИТАННЯ Які існують потреби у реформуванні приймальників-розподільників для дітей?

Обговорення засвідчило, що оскільки приймальники-розподільники передбачають короткочасне перебування дітей, це виключає можливість вжиття ефективних освітніх чи соціально-реабілітаційних заходів. У цілому умови перебування дітей можуть потребувати більшого матеріального забезпечення. Представниками Національ-

ної поліції висловлено лише пропозицію про перейменування приймальників-розподільників для дітей у Центри тимчасового тримання дітей, що порівняно із існуючими нормами законопроекту потребуватиме змін тільки до Закону «Про органи і служби у справах дітей» і до відповідних відомчих актів.

ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ ТА РЕКОМЕНДАЦІЇ

ЩОДО ЗМІНИ ІСНУЮЧИХ ПОРЯДКІВ ТА ПРОЦЕДУР ДІЯЛЬНОСТІ ШКІЛ ТА ПРОФЕСІЙНИХ УЧИЛИЩ СОЦІАЛЬНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ, ПРИЙМАЛЬНИКІВ- РОЗПОДІЛЬНИКІВ ДЛЯ ДІТЕЙ ВІДПОВІДНО ДО ВИСЛОВЛЕНИХ ПРОПОЗИЦІЙ

Узагальнюючи висловлені учасниками фокус-групи думки щодо наявних проблем закладів соціальної реабілітації дітей та викликів щодо їх реформування, можна констатувати, що в діяльності закладів соціальної реабілітації дітей існує низка проблем, основними з яких є:

Організаційні:

- невідповідність можливостей закладів та їх реальної наповненості,
- невиправданість фінансування з огляду на малу кількість вихованців,
- кадрове забезпечення,
- недостатня робота із соціальної реабілітації дітей,
- застаріла матеріально-технічна база,
- відсутня належна координація між відомствами.

Правові:

- відсутність в законі чітких критеріїв для визначення підстав для розміщення в такі заклади, що може сприяти

прийняттю судами необґрунтованих рішень,

- наявність підзаконних норм щодо обмеження дітей у спілкуванні з рідними,
- прийняття законопроекту щодо виключення школи соціальної реабілітації із числа закладів освіти.

З урахуванням зазначених обставин учасники обговорення підтверджують обґрунтованість рекомендацій щодо реформування закладів соціальної реабілітації дітей.

Для вирішення цього питання вбачається можливим вжиття наступних заходів шляхом внесення змін до законодавства, прийняття інших нормативних актів та проведення організаційної роботи.

Рекомендації

1. Питання соціальної реабілітації дітей, які через тяжкість чи системність правопорушень потребують тривалої реабілітації в умовах нагляду, передати до Міністерства соціальної політики з вирішенням питання зміни бюджетного фінансування.

2. Передбачити можливість направлення до закладу соціальної реабілітації лише

дітей, які до досягнення віку кримінальної відповідальності вчинили суспільно небезпечні діяння, передбачені Особливою частиною Кримінального кодексу України, що відносяться до тяжких чи особливо тяжких, чи які неодноразово вчиняють менш тяжкі суспільно небезпечні діяння.

3. Передбачити обов'язковість оцінки ризиків перед вирішенням питання про вид позасудового заходу.

4. Право прийняття рішення про вид позасудового заходу надати мультидисциплінарній команді з можливістю його оскарження до суду або в разі рекомендації на підставі оцінки ризиків про направлення в заклад соціальної реабілітації – судді. Питання про продовження примусового заходу має узгоджуватися також із мультидисциплінарною командою.

5. Визначити повноваження органів пробації щодо проведення оцінки ризиків для дітей, які до досягнення віку кримінальної відповідальності вчинили суспільно небезпечні діяння, передбачені Особливою частиною Кримінального кодексу України, та застосування пробаційних програм.

6. Вирішити питання про можливість утворення єдиного державного закладу соціальної реабілітації дітей в центральній частині країни та законодавчого закріплення умов тримання дітей, які б відповідали сучасним нормам захисту прав дітей і забезпечували ефективну соціальну реабілітацію.

7. Законодавчо передбачити також право місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування самостійно чи із залученням громадських організацій, благодійних фондів створювати місцеві заклади соціальної реабілітації дітей з організацією їх роботи відповідно до вимог закону.

8. Відповідно до прийнятих варіантів рішень щодо реформування закладів соціальної реабілітації дітей за перехідний період вирішити кадрове і матеріально-технічне забезпечення їх діяльності.

9. У разі законодавчого закріплення Міжвідомчої координаційної ради з питань правосуддя щодо неповнолітніх як постійно діючого органу при Кабінеті Міністрів України покласти на неї координацію діяльності уповноважених відомств.

УЧАСНИКИ ЕКСПЕРТНОГО ОБГОВОРЕННЯ

СТАРСОЛЬСЬКА СОЛОМІЯ ПЕТРІВНА. Радник Міжвідомчої координаційної ради з питань правосуддя щодо неповнолітніх.

ЛОБАЧ ВІКТОР ПЕТРОВИЧ. Експерт Міжвідомчої координаційної ради з питань правосуддя щодо неповнолітніх.

СТЕФАНЮК УЛЯНА ІВАНІВНА. Заступник начальника Департаменту з питань правосуддя та національної безпеки Міністерства юстиції – начальник управління з питань правосуддя.

КРАВЕЦЬ ОЛЕНА ВАЛЕНТИНІВНА. Заступник начальника відділу з питань судоустрою та цивільної юстиції управління з питань правосуддя Департаменту з питань правосуддя та національної безпеки Міністерства юстиції.

ФІЛІПШИНА АКСАНА АНАТОЛІЇВНА. Представник Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини з питань дотримання прав дитини, недискримінації та гендерної рівності.

БОЖИНСЬКИЙ ВОЛОДИМИР СВЯТОСЛАВОВИЧ. Керівник експертної групи з питань державно-громадського управління осві-

тою Direktoraty дошкільної та шкільної освіти Міністерства освіти і науки.

СИДОРЕНКО ВІКТОРІЯ БОРИСІВНА. Головний спеціаліст відділу організаційної діяльності та соціальних питань Головного управління професійної освіти Direktoraty професійної освіти Міністерства освіти і науки.

КРАВЧУК ТАМІЛА ПЕТРІВНА. Головний інспектор відділу ювенальної превенції управління ювенальної превенції Департаменту превентивної діяльності Національної поліції.

КІЦУЛ ЮРІЙ СТЕПАНОВИЧ. Старший інспектор з особливих доручень відділу організації превентивної роботи управління ювенальної превенції Департаменту превентивної діяльності Національної поліції.

ЖУРАВЕЛЬ ТЕТЯНА ВАСИЛІВНА. Експертка Проектного офісу з питань пробації Міністерства юстиції (проект EDGE); виконавча директорка ГО «ВГЦ «Волонтер»

БАЛИМ ЛЮДМИЛА ВОЛОДИМИРІВНА. Експертка з питань захисту прав дитини.

Міжвідомча координаційна рада з питань правосуддя щодо неповнолітніх (далі – **Міжвідомча координаційна рада**) – це тимчасовий консультативно-дорадчий орган Кабінету Міністрів України (далі – КМУ), утворений згідно постанови КМУ від 24 травня 2017 року № 357 з метою запровадження міжінституційної платформи для системного обговорення та вирішення проблемних питань розвитку правосуддя щодо неповнолітніх, прийняття узгоджених рішень, що відповідають інтересам дитини.

Ключові завдання Міжвідомчої координаційної ради:

1. Координація дій органів виконавчої влади з метою забезпечення розвитку політик і практик забезпечення інтересів неповнолітніх, які вчинили кримінальне правопорушення, стали жертвами, або свідками злочинів.
2. Дослідження спроможності запуску єдиної системи органів, що працюють з дітьми.
3. Удосконалення нормативно-правової бази з питань правосуддя щодо неповнолітніх з урахуванням досвіду зарубіжного законодавця.
4. Формування достатніх пропозицій запровадження ефективного правосуддя щодо неповнолітніх, які вчинили правопорушення.
5. Вивчення шляхів вирішення проблемних питань функціонування відновного правосуддя в Україні.

Внутрішня структура Міжвідомчої координаційної ради передбачає **обов'язкове та факультативне членство**. Відповідно до визначених функціональних обов'язків окремих міністерств та інших центральних органів виконавчої влади до її складу на постійній основі входять вищі посадові особи:

- Міністерства юстиції України;
- Міністерства молоді та спорту України;
- Міністерства освіти і науки України;
- Міністерства соціальної політики України;
- Міністерства внутрішніх справ України;
- Національної поліції України.

За згодою участь у діяльності Міжвідомчої координаційної ради беруть:

1. Представники Генеральної прокуратури України
2. Уповноважений Верховної Ради України з прав людини
3. Уповноважений Президента України з прав дитини
4. Представники міжнародних організацій
5. Представники громадських об'єднань

Діяльність Міжвідомчої координаційної ради координується Міністерством юстиції. Персональний склад затверджується Головою Міжвідомчої координаційної ради – першим заступником Міністра юстиції.

